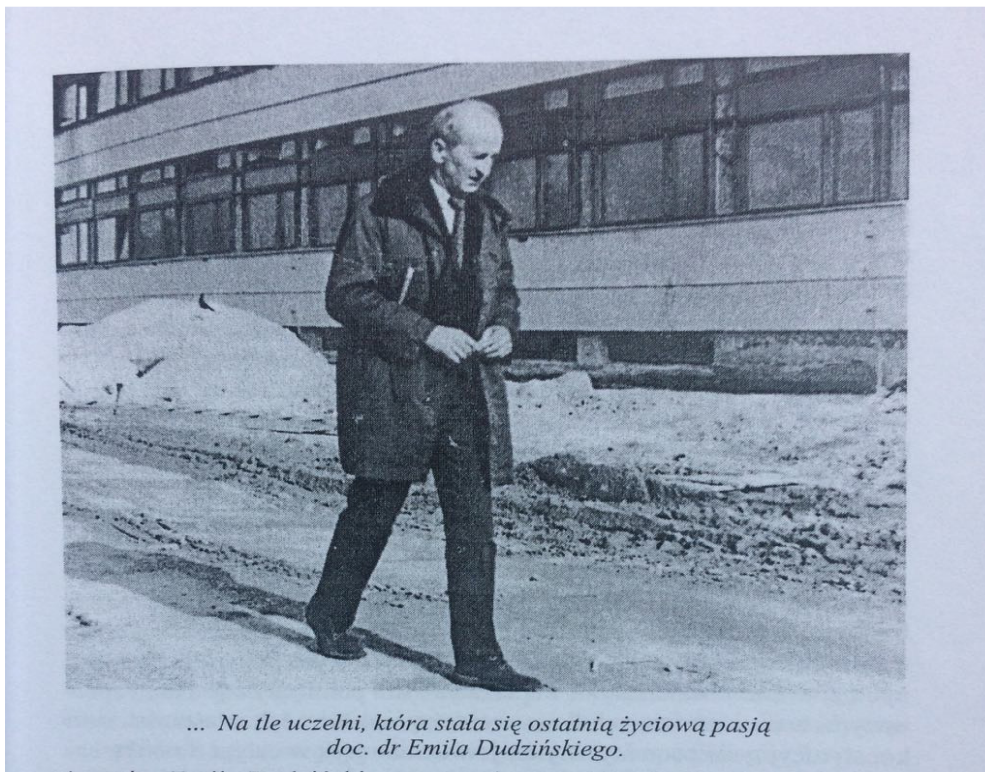


Emil Dudziński



Jeden z najwybitniejszych trenerów lekkoatletyki

Wybitny Trener Emil Dudziński, a raczej „Dudek” jak był przez wielu nazywany uczył lekkoatletyki, teoretyk sportu, a także docent Akademii Wychowania Fizycznego w Krakowie.

Urodzony 7 marca 1914 r. w Krakowie. Swoją przygodę z lekką atletyką rozpoczął jako zawodnik KS „Cracovia” w 1933 r. W latach 1935-39 r. 6-krotnie został mistrzem Okręgu Krakowskiego w sprintach i skokach w dal.

W 1946 r. zdobył stopień magistra, na podstawie pracy pt.: „Program i metodyka ćwiczeń lekkoatletycznych w szkole średniej”. E. Dudziński był wzorowym nauczycielem akademickim. Łatwo nawiązywał kontakt z młodzieżą. Wykształcił ponad 200 magistrów, 300 trenerów lekkiej atletyki, oraz wypromował 5 doktorów wychowania fizycznego.

W latach 1948-1953 został trenerem Sekcji Lekkoatletycznej w KS „Cracovia”. Trenowana przez niego sztafeta męska 4x 100m. ustanowiła w 1949 r. klubowy rekord Polski, a także tytuł Mistrza Polski. Od 1953 r. stał się trenerem sekcji lekkoatletycznej AZS AWF Kraków. Od 1951 r. brał udział w szkoleniu centralnym biegów krótkich, a następnie kierował przygotowaniem kobiecej reprezentacji PZLA.

Był trenerem kadry narodowej sprinterek w latach 1951-64, jego podopieczne zdobyły w tym okresie 4 medale olimpijskie (złoty w sztafecie w 1964 r.) i 5 medali Mistrzostw Europy. Jego niewiarygodny wręcz sukces w postaci **złotego medalu zdobytego przez sztafetę 4x100 m pań na Igrzyskach Olimpijskich w Tokio w 1964 r.**, był również rekordem świata.

Emil Dudziński jest uznawany jako jeden z najwybitniejszych trenerów lekkoatletyki w Polsce. Obecnie Jego imieniem nazwany został stadion lekkoatletyczny krakowskiej Akademii Wychowania Fizycznego. Emil Dudziński zmarł 28 kwietnia 1980 r. do końca oddany uczelni.